

И над каменния гребен бликва пламжка вжлшебен
и разлива се, извива, като златокървав флаг, —
великана, разсвирепил се, обсипва с дим и пепел
улицы, площади, сгради, засенени с черен мрак.

Блесне, стихне, сетне светне в пламжците много-
цветни
и развее, разпилее пара, пепел, гръм и дим,
а тълпите бледолики кжмто градските портики
хукват, трупат се и чупят пръсти в плач неутешим.

Рухват тежки колони и възпламналите сгради
стенат, сжскаат и разпржскаат многохилядни искри;
вред тжмата се сгжстжава, каменен джд загжрмява
и вулкана сжс закана блесва, тресва и гори.

И, за празник смжртночуден, смело кжм града без-
люден
стжпва хищна Смжрт сред пищно тжржество извила
стан —
ето огнената лава тжтне, светка, приближава
и чрез нея гибел лее разгневений великан.

В пустите улици с пурпурни гриви
бликат пламтящи вжлни;
лавата лее се, жежка, бурлива
в черен дим и сжсипни.

Тук-там прониже пожар тжмнината.
блесне рубинен език,
глухо понася се стон в пустотата
и занемее след миг.

